

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά!... παντού δροσιά και χάρι,
γιορτάζει το τριαντάφυλλο, ή κρυσταλλένια βρύσι,
ο κάμπος, τ' άγριολούλουδο, τὸ πράσινο χορτάρι,
κάθε πουλι, κάθε ζωή, πού φαίνεται 'στη φύσι.
Γιορτάζουν και οι Έρωτες, ή Μούσαις και ή Χάρες,
γιορτάζουν και οι γάδαιοι με της σεμναίς γαδάρες.

"Ολα γιορτάζουν, τίποτε ακίνητο δὲν μένει,
εἶναι τὸ μόνο ζωντανὸ τοῦ κόσμου πανηγύρι.
'στῆς πράσιναίς της ὠμορφαιῖς ή ἀνοιξίς 'ντυμένη,
παντοῦ ζωή και βλάστησι και μέσα κι' ἔξω σπείρει.
Κι' ὁ ἄνθρωπος λατρεύοντας χαρούμενος τὴ Φύσι,
ἀντὶ λιβάδια και ψαλμούς τὸ στρώνει 'στὸ μεθύσι.

Χαῖρε, ὦ φύσις ἄπειρος, παντοῦ σεμνὴ θεότης,
κάθε καρδιάς ή ἀφώνη κι' ἀληθινὴ λατρεία!
μαζύ σου ζῇ, μαρκίνεται κι' ἀνθεῖ ή ἀνθρωπότης,
ἐσὺ ἐγέννησες θεοὺς κι' Ἠλύσια Πεδία.
Βροντᾷς, ἀστράφτεις, ἔρχεσαι μετ' πράσινο στεφάνι,
ὁ ἀφώνός μας θαυμασμός για ὕμνος σου σοῦ φθάνει.

Χαίρετε, Έρωτες και σεῖς, ἄντρα Μουσῶν και Χάρες,
τῶν ποταμῶν Νεράιδες, Νυμφῶν τρελλὰ παιχνίδια,
και σεῖς, ὦ χαριτφόρυταις και τρυφεραῖς γαδάρες,
ποῦ σᾶς κεντᾷ ὁ ἔρωτας μετ' 'στὰ χλωρὰ γρασίδια.

Πετάξατε, πηδήσετε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
και σεῖς, ἀγγούρια δροσερά, κουκιά, μαρούλια, τσίροι.

Χαίρετε, ἄνθρωποι και σεῖς, πού γίνατ' ἓνα ταῖρι,
πρὶν νὰ γενοῦν οἱ ἄπροικοι τῶν τετραπόδων γάμος,
μετ' 'στὰ λουλούδια τρέξετε πιασμένοι χέρι χέρι,
και εἰς ἔρωτων ἥσυχο κυλίσετε ποτάμι.
Στεφανωθῆτε ὅλοι σας μ' ἀληθινὰ στεφάνια,
λουλούδια 'στὰ σουρτοῦκά σας, λουλούδια 'στὰ φουστάνια.

Ἀφῆστε τοὺς Βελέντσηδες, ἀφῆστε τῆς Ἀδάμαις,
κι' ἀξένοιαστοι γλεντίσετε σὲ κάθε περιβόλι,
χορέψετε, ἀνύπανδραις και πανδρεμέναις ντάμαις,
και σμίξετε ἀρσενικοὶ και θηλυκοὶ διαβόλοι.
Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά... παντοῦ δροσιά και χάρι,
μας προσκαλοῦν 'στὴν ἐκοχὴ ὁ Μᾶης κι' οἱ γαιδάροι.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Ῥωμαντικὸν ἐπεισόδιον.

Κόρη ὀρφανὴ πατὴρ, πατρίδα ἔχουσα τὸν Πόρον τοῦ
δημοφίλου Δουζίνα, ἤρθε νέου ἐργάτου, Ποριώτου και
τούτου. Προῖκα αὐτῆς εἶχε τὸ ἀφτιασίδοτον κάλλος
της, τὴν ἀρετὴν της, τὴν τιμὴν της, και τὴν πρὸς τὸν
ἐραστὴν της πίστιν. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀρεταί, διὰ τοὺς
εἰς κερδοσκοπικὸν ἐμπόριον τὸν γάμον ἀνυψώσαντας,
γαμβροὺς τῆς ἐποχῆς μας, θὰ ἐζυγίζοντο ἴσως μετ' ἡσσονα
και τοῦ μπακαλιάρου ἀκρίβειαν· ἀλλὰ διὰ τὸν ἱππότην

Οἱ ἄγγελ' εἶνε ἡμεροὶ, οἱ ἄγγελοι λυποῦνται,
Οἱ ἄγγελοι τὸν ἄνθρωπον ποτὲ δὲν ἀπαρνοῦνται.
εἰς τὰς πληγὰς του βάλλσάμο σταλάζουσι γλυκὺ,
σὺ ὁμῶς. . . σὺ μ' ἐσπάραξες, θεά μου φονική!

«Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσης ἐπικεῖσθω σφραγίς.»
Δηλαδή ὅσα ἔχω νὰ σοῦ πῶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ
'πῶ, ἐπεὶδὴ και δὲν λέγονται.

Σ' ἀγαπῶ ὡς τὸν θεόν μου, σ' ἀγαπῶ ὅσον οὐδεὶς θνη-
τὸς δύναται ποτὲ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ, σ' ἀγαπῶ ὡς ἀρνὰς
τὴν ἀμνάδα, σ' ἀγαπῶ τέλος ὅσον σὺ δὲν μετ' ἀγαπᾷς.

Εἰπέ μοι, θέλεις νὰ φονευθῶ, θέλεις νὰ μὴ ὑπάρχω
πλέον;

Λαβὴν ὁποῖαν ἐπὶ σὲ δύναται νᾶχη ή λύπη
πρὸς πλήρη εὐτυχίαν σου, εἰπέ μοι τί σοῦ λείπει,
και ἂν ἀρκῇ τὸ αἶμα μου νὰ σοῦ τὸ προμηθεύσῃ,
εἰπέ μου το, και διὰ σὲ προθύμως θέλει ρεύσει.

Ἀναμένω μετὰ παλμῶν καρδίας ἀπάντησιν, τὴν δὲ
σιγὴν σου θέλω ἐξηγήσει ὡς θανατηφόρον τραῦμα και
τότε ζῆσαι σύ.»

Πέμψας διὰ τῆς μαύρης τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν τουρ-

κοπούλα μου ἀνέμενον ἀνυπομόνως ἀπάντησιν, ὁπότε ἔ-
μαθον, ὅτι ὁ πασσᾶς ἐπιστρέψας ἐκ Βώλου ἀνεχώρει κα-
τεσπευσμενῶς εἰς Δομοκὸν πληροφορηθεὶς τὴν τοῦ ἑλλη-
νικοῦ στρατοῦ παρασκευαζομένην ἔξοδον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἔλαβον
πρόσκλησιν παρὰ τῆς τουρκοπούλας μου ὅπως τὴν ἐπι-
σκεφθῶ και πάλιν ἐν τῷ κήπῳ.

Μὲ ἔτρωγον αὐτὴν τὴν φορὰν, κάτι ὑποψία, ὑπό-
νοια, δυσταγμοὶ, ἀμφιβολία.

Κ' ἤθελα και δὲν ἤθελα νὰ 'πάγω.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα.

Ἡ νύξ ἦτο ζωφερὰ, μαῦραι νεφέλαι ἐπεκάλυπτον τὸν
ὀρίζοντα και ή σελήνη διὰ τῶν ρωγμῶν αὐτῶν ἐπέχεεν
ἐνίοτε τὸ φῶς αὐτῆς ἀσθενές.

Ἀραιῶς ἐπιπτον σταγόνες βροχῆς και ἀστραπαὶ μα-
κρόθεν διέσχίζον τὸν οὐρανὸν μετὰ ὑποκώφου πατάγου.

Διελθὼν ὄχι ἀνευ φόβου στενωποὺς τινὰς τῆς πόλεως
ἔφθασα πρὸ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ κήπου τοῦ κονακίου,
ἦν και ἔκρουσα ἐλαφρῶς.

— Ποιὸς εἶνε; ἠκούσθη γυναικεῖα ἀσθενὴς φωνή.

— Ἐγώ, πού ξέρεις.

— Στάσου.

Παρήλθον λεπτά τινα και ή θύρα ἠνοιχθη. Ἡ μαύρη
παρέστη ἐνώπιόν μου μετὰ μικροῦ φανοῦ και μετ' ἐνευσε
νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ὅπερ μηχανικῶς ἐπραξε. Τὴν φορὰν

Ποριώτην, τοιαύτη προίξ, ἐκρίθη ἱκανὴ διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύνευνον.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς πεῖθων τοὺς γονεῖς, τοὺς οἰκείους καὶ φίλους περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας του, καλεῖ τὴν ὀρφανὴν κόρην μετὰ τῆς μόνης, ἣν ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε, συντρόφου, τῆς μητρὸς τῆς, πρὸς τέλεσιν τῶν ἀρραβῶνων.

Καὶ συνέρχονται εἰς τὸν τίμιον τοῦ ἐργάτου οἶκον οἱ συγγενεῖς πάντες, καὶ ἐκεῖ, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ὁ δακτύλιος ἀλλάσσεται, καὶ οἱ τέως ἐρασταί, καλοῦνται μνηστῆρες.

ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς ὁ Ποριώτης νέος, ἀπέρχεται πρὸς ἐργασίαν, ἐξ ἧς τὰ τοῦ μέλλοντος γάμου του νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐσκόπει.

Ἄλλ' ἄλλα μὲν Βουλαὶ Ποριώτου, καὶ ἄλλα εὐλογιὰ κελεύει· ὁ Ποριώτης ἐκρίθη φορολογητέος, καὶ ἡ εὐλογία, οὐχὶ τοῦ παππαῖ, ἀλλ' ἡ ἐπάρατος εὐλογιὰ, ἡ τὸ κάλλος εἰς ἀποστροφὴν μεταβάλλουσα, τὸν συλλαμβάνει.

Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, τίμιοι Ποριῶται, οὐ μόνον ν' ἀποκρύψωσι τὸν πᾶσχοντα δὲν ἐπειράθησαν, ὡς ἴσως εὐγενεῖς τινες θὰ ἐπραττον, ἀλλὰ τῇ ἀστυνομικῇ ἀρχῇ προσελθόντες, ἐδήλωσαν ὅτι ἀσθενὴ υἱὸν ἔχουσιν εὐλογιῶντα. Καὶ σπεύδει ἡ ἐξουσία πρὸς παραλαβὴν καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς Κάνθαρον.

Ἄλλ' ἐντεῦθεν, ἀγὼν ἱκανὸς πρὸς μυθιστορίαν ἀρχεται. Ἡ ἐξουσία εὐρίσκεται πρὸ θεάματος συγκινήσαντος—ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις—καὶ αὐτὴν, ἀγνοοῦσαν τί νὰ πράξῃ.

Ὅτ' ὁ εὐλογιῶν ἀπετίθετο, ὡς μπαούλον ἀληθῶς, ἐν τῷ κάρφῳ, γυνὴ κεκαλυμμένη ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ῥίπτεται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ εὐλογιῶντος. Μάτην οἱ κλητῆρες προσπαθοῦν ν' ἀποσπάσουν τοῦ εὐλογιῶντος τὴν ἀγνωστον. Εἶχον ἤδη γίνεαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, συνδεθέντες διὰ τῶν παλμῶν τῆς ἀγνῶς ἐρώσης καρδίας των.

Ἄλλ' ἀγὼν νέος ἀρχεται, τῆς ἐξουσίας ἀξιούσης νὰ γνωρίσῃ, τίς ἡ ἀγνωστος ἡ τὴν ζωὴν αὐτῆς θύουσα ὑπὲρ τοῦ εὐλογιῶντος. Καὶ ἀποκαλύπτεται τότε εὐεϊδὴς κόρη, μὲ σπινθηροβολοῦντας μέλανας ὀφθαλμοὺς, ὠραία τὴν ὄψιν, χαρίεσσα καθ' ὅλα, ὑγειεστάτη, μηδὲ ποτε ὑπὸ τῆς εὐλογιᾶς παθοῦσα.

Καὶ ὑποχωροῦν πάντες πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, καὶ πάλιν προχωροῦν, τῆς ἐξουσίας ἐννοούσης ν' ἀπομακρύνῃ τοῦ εὐλογιῶντος ἀληθὲς κάλλος, ὅτε φωνὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ θάρρους, καὶ τῆς γενναίας αὐταπαρνήσεως, ἐξ ἧς ὁ ἀληθὴς ἔρω.

«Κ' ἐγὼ μαζὺ του» λέγει, «κ' ἐγὼ εἰς τὸν Κάνθαρον». «Ἐὰν ἀποθάνῃ αὐτός, διατί νὰ ζῶ ἐγώ; ἅς εἶμαι τοῦλάχιστον μαζὺ του, νὰ τὸν νοσηλεύω, νὰ τοῦ δίδω νερόν, ἀλλὰ μαζὺ του πάντοτε, πάντοτε μαζὺ του». Καὶ καλύψασα αὐτὴς τὸ ὠραῖόν της πρόσωπον, ἔπεςε παρὰ τὸ στήθος τοῦ εὐλογιῶντος, ἡ ὠραία κόρη, καὶ ἀπῆλθον ἀμφότεροι εἰς Κάνθαρον.

Καὶ οἱ εὐλογιῶντες ἀνθ' ἐνὸς ἐγένοντο δύο, ἀποτελέσαντες οὕτω ἀνθοδέσμην πρωτοφανῇ ἴσως διὰ τὰ καθ' ἡμᾶς χρονικά!!

De Cabriac

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ.

Φίλε κ. Μὴ Χάνεσαι.

Μοὶ ζητεῖς φίλε, φιλοφρόνως ὀλίγα περὶ ἐπιδημίας καὶ ἀπολυμάνσεως. Θὰ φέρῃς βεβαίως εἰς μνήμην τὴν οὐ-

μ' ὠδήγησεν εἰς μικρὸν ὑελοπεκὲς κιόσκι, οὗτινος ἀνοίξας τὴν θύραν μεσείσήγαγεν ἐν αὐτῇ κλείσας καὶ πάλιν αὐτὴν διὰ κλειδός.

Παρέρχεται μία ὥρα καὶ οὐδεὶς φαίνεται, δύο τρεῖς, φθάνουν μεσανυκτα, ξημερώματα καὶ οὐκ ἦν φωνὴ ἀνθρώπου, οὐδὲ σκιά αὐτοῦ.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, φθάνει, παρέρχεται ἡ μεσημβρία, ὁ ἥλιος ἀπέρχεται δύνων, κ' ἐγὼ νηστικός καὶ διψασμένος περιφερόμενος ἀπελπίς ἐν τῷ κλωβῷ ἐκείνῳ.

Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξηντηλημέρους ἐξάρωσα εἰς μίαν γωνίαν τουρτουρίζων ἀναθεὶς τὰς ὑστάτας μου ἀπέλπιδας ἐλπίδας τῷ θεῷ.

Τὴν δευτέραν τέλος ἡμέραν ἤκουσα μακρόθεν θροῦν γυναικείων συρομένων ἐμβάδων καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεφάνησαν αἱ τρεῖς τοῦ πασᾶ ὀθωμανίδες ἐρχόμεναι ξεκαρδισμέναι στὰ γέλοια. Ἐγὼ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἔστην ἐν ἱκετίδι θέσει θεώμενος αὐτάς.

— Αἶ, ἔγινες καλά; μοὶ εἶπε πρώτη ἡ τουρκοπούλα μου πλησιάσασα μετὰ μειδιήματος στωπτικοῦ.

Ἐμεινα σιγῶν.

Μετ' αὐτὴν πλησιάσασα ἡ μᾶλλον προβεβηκυῖα:

— Ἡθέλαμε, εἶπε, νὰ σ' ἀσκήσωμε νὰ πεθάνῃς ἐδῶ

μέσα ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ ἔχε χάρι ποῦ ἐσυλλογιστήκαμε ὅτι ἐπειτα θὰ εἴχαμε σκοτούρες νὰ σὲ θάψωμε.

— Αὐτὸ εἶνε, ἐπανελάβε ἡ τουρκοπούλα, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ κάμῃς καλλίτερα τὸν ἔρωτα μὲ πασάδισες.

Ἐτήρουν σιγὴν καὶ ἔπνεα μένεα ἀναμένων τὴν περὶ ἐμοῦ ἀπόφασιν, ὅτε εἶδον τὴν μαύρην ἀνοίγουσάν μοι τὴν θύραν. Σύρων μόλις τὰ βήματά μου ἔσπευσά νὰ ἐξέλθω τοῦ κήπου δάκνων τὸν γρόνθον μου ἀπειλητικῶς. Εἰς τὴν πράξιν μου ταύτην αἱ ὀθωμανίδες ἀπέλυσαν κατόπιν μου τὴν μαύρην. Ἐπῆρα τὸ φύσημά μου ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐνίοτε δὲ καὶ τόρκα ἀκόμη νομίζω, ὅτι μὲ καταδιώκει ὁ μαῦρος ἐκεῖνος γυναικεῖος διάβολος.

Παρήλθον δύο ἔτη, ὅτε δὲ πέρυσιν ὡς ἐπίστρατος καὶ ἐγὼ κατέλαβον τὴν Λάρισσαν ἀναιμάκτως, ξεμπαμπύλωσα τὴν πρώτην τουρκοπούλα ποῦ ξεμονάχισα καὶ τὴν φίλησα ἀρειμάνιως.

Ἦτο τοῦτο ἐκδίκησις.

Παλιάνθρωπος.